

ALLE DIEREN LEVEND EN VRIJ

Alle Dieren

Mariken Jongman

Levend En Vrij

Lemniscaat Rotterdam

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een
werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

© 2014 Mariken Jongman

Omslag: Marc Suvaal, Lemniscaat

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,

3062 HL Rotterdam, 2014

ISBN 978 90 477 0623 6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en ver-
ouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waar-
door onnodig en milieuerontreinigend transport is vermeden.*

1. Nijlpaarden tillen

Gijs keek naar het papier dat in vliegende vaart op zijn tafel was gelegd. Het was een losgescheurd blaadje, waarop slordig *Vragenlijst* geschreven stond. Daaronder de vragen, één tot en met zeven. Gijs draaide zijn hoofd een stukje en keek vanuit zijn ooghoek schuin achter zich. Daar zat Dietie Romein met een pen in haar mond rustig naar het bord te kijken.

Heel gewoon. Niks aan de hand.

Niks aan de hand? Alles aan de hand!

Want zij was het geweest die de vragen onder zijn neus had geschoven, zeker weten. Een zwart, plastic kralenarmbandje was langs hem gezoefd. Háár kralenarmbandje.

Meester Allard draaide zich om naar de klas. ‘Zo moet dat dus, kindertjes.’

Gijs deed zijn best om zijn blik op het bord gericht te houden, maar onder hem lag iets wat oneindig veel interessanter was. Vragen. Van Dietie Romein.

Zo meteen ging hij zien wat ze van hem wilde. Zo meteen, als meester Allard de andere kant op keek.

Dietie Romein zat sinds januari bij hem, Gijs, in de klas en had hem, Gijs, nog nooit één blik waardig gekeurd. Ze wist waarschijnlijk niet eens dat hij bestond. Niet echt. Hij was een vlek, zo voelde hij zich tenminste als zij in de buurt was. Een vlek, daar keek je niet naar. En als je hem per ongeluk tóch zag, veegde je hem weg.

De hele klas was ineens druk aan het schrijven. Mooi, dan kon hij dat ook gaan doen.

1. Wat is je lievelingskleur?

Zwart.

Dat vond ze vast een goed antwoord. Ook al was het natuurlijk geen kleur. Hm. Zou ze dat weten?

2. Wat is je favoriete dier?

Doodgravertje.

Dat was een makkie. Hij had er nog nooit een gezien, maar de naam was zo grappig dat het beest ook wel grappig moest zijn. Het was in elk geval het leukste insect. Zo veel leuke insecten had je niet.

3. Wat eet je het liefst?

1.

2.

3.

Wat ging haar dat aan? Als hij nu eens kots, kak en kakkerlakken opschreef? Gijs dook ineen om zijn gniffel te verbergen. Nee, niet doen, dat was kinderachtig. Daar kon je niet mee aankomen. Niet bij Dietie Romein.

Dietie leek veel ouder dan de rest van de klas. Ze wist alles. Ze durfde alles. Ze tilde nijlpaarden op. Nou ja, ze zou het kunnen, als ze het wilde.

1. Pizza. 2. Pannenkoeken. Gijs tikte met zijn pen tegen zijn neus. Hij moest nog iets plats verzinnen met een p, dan leek hij slim en interessant, dat zijn lievelingseten allemaal platte dingen met een p waren.

Pff, alsof zij hem ooit interessant zou vinden.

3. Paprikachips.

4. Ben je voor of tegen vrijheid?

Wat was dat nu voor een stomme vraag? Wie was er nu tégen vrijheid? Effe denken, slim antwoord geven.

Vóór, behalve bij kindermoordenaars.

5. Hou je van avontuur of van saaie dingen?

Dat was een lastige. Avontuur klonk misschien leuk en spannend, maar het was ook gevaarlijk. Als het niet gevaarlijk was, was het geen avontuur. Op avontuur in de voortuin. Op avontuur naar oma Meppel. Op avontuur met Klompje Goudvis. Het klonk nergens naar. Op avontuur bungelde je boven een ravijn, werd je vastgebonden door struikrovers met gezichten vol littekens en voerde je zwaardgevechten op leven en dood.

Thuisblijven of dingen met vrienden doen was ook leuk. Hobby's had hij genoeg, en die waren helemaal niet saai.

Ik hou van allebei niet zo.

6. Wat voor muziek vind je het mooist?

Ik vind alle muziek wel mooi.

Nee, dat was slap, je moest een eigen smaak hebben.

Behalve klassieke zenuwenmuziek, draaiorgels en hoempapa.

7. Hoe dapper ben je? Geef een cijfer van 1 (heel laf) tot 10 (heel heldhaftig).

8

Gijs zette het getal groot en rond op het papier. Het wás een 4. Net nog. Maar zoiets aan een meisje als Dietie durven bekennen was zo dapper dat het cijfer verdubbelde, nog voor hij het had kunnen opschrijven.

Klaar. Gijs schoof de vragenlijst zo ver mogelijk rechts onderaan zijn tafel en leunde zelf wat naar links. Het papier zoefde weg, meester Allard had zich nog maar nauwelijks naar het bord gedraaid.

2. Kippie-tok

Maar waar sloeg het op? Wat ging ze met de antwoorden doen? Wat wilde ze van hem? De vragen sloegen lakens om en begonnen te spoken, langs alle kronkelige denkpaadjes in zijn hersens.

In de pauze deed Dietie wat ze altijd deed. Ze praatte wat hier, ze praatte wat daar, ze stond wat alleen en bovenal: ze keek niet naar Gijs. D'ropaf dan maar. Kom op, zak hooi die je bent, je had toch een 8 voor dapper?

Dietie groeide en groeide, daardoor kwam het. Ze leek nu zo groot dat ze Gijs met duim en wijsvinger kon vastpakken, in haar mond schuiven en doorslikken, in één hap. Tenminste, als ze hem had gelust.

Gijs stelde zich voor hoe ze hem uitspuugde op het plein: *bah, dat smaakt naar pis en kak en Gijs.*

Maar wat wilde ze dan toch van hem? Hij kon het gewoon vragen, dat was helemaal niet raar. Ze moest eerst wat inkrimpen, dan zou hij op haar afstappen.

Nee, een briefje, dat was beter. Hij ging ook een

vragenlijst maken. Dat kon mooi zo meteen, tijdens geschiedenis. Geschiedenis was omgedraaide repus, super dus, maar vooral als het over Amerika in de negentiende eeuw ging. Bijvoorbeeld de Burgeroorlog, of de pioniers die het Wilde Westen veroverden. Maar het ging over de Gouden Eeuw. In de Gouden Eeuw had je saaie mensen met grote witte kragen.

De rest van de pauze probeerde Gijs heel hard om niet op Dietie te letten. Niet op iemand letten is knap lastig als die persoon een reus is.

Eindelijk zat hij weer in de klas. Hij scheurde een blad-zijde uit zijn schrift.

Vragenlijst

1. Waarom gaf je mij die vragenlijst?
2. Wat ga je met de antwoorden doen?

Meer vragen bedenken lukte niet, geen die hij durfde te stellen tenminste. Hij stak zijn pen in zijn neus en in zijn oor. Meestal ging je daar beter van denken, maar nu hielp het naatje. Niks, betekende dat. Zijn vader zei het vaak: naatje. Zijn vader vond van alles naatje.

Nou, dan moest het maar zo. Twee vragen waren ook een lijst.

Zodra meester Allard zich omdraaide moest hij in actie komen.

Nu, nu! Gijs liep van zijn stoel terwijl zijn knieën gebogen bleven, alsof hij nog steeds zat maar dan zonder

stoel, legde het papier met een zacht klapje op Dieties tafel en stapte snel terug. Zo. Nu onschuldig opkijken en... O.

Hij keek recht in het gezicht van meester Allard.

‘Wat ben jij aan het doen, Gijsbert Homan?’

Gijs haatte het als mensen hem Gijsbert noemden. Hij haatte zijn ouders dat ze hem Gijsbert hadden genoemd. Waarom was Gijs niet genoeg? Waarom moest er zoiets doms achter? Het vervelende van een dorp was dat je er niks geheim kon houden. Iedereen wist alles, zelfs de vreselijkste dingen, zoals je echte naam. Later ging hij in de stad wonen. Daar kon je heten zoals je wilde. Vincent. Jeremy. Oscar.

‘Hè, ik? Niks hoor. Ik had kramp, ik moest mijn benen even bewegen.’

Meester Allard keek hem onderzoekend aan.

Gijs deed nooit iets verkeerd, meester Allard liet het heus wel gaan. En ja hoor: ‘Steek de volgende keer je vinger op als je zoiets hebt. We kunnen niet hebben dat iedereen maar door de klas loopt te scharrelen. Het is hier geen kippenhok.’

‘Tok-tok’, riep iemand, Lars waarschijnlijk, die begon meestal met dit soort dingen. ‘Scharrelkippie-toktok!’

De hele klas begon te tokken. Nee, niet de hele, zag Gijs toen hij een snelle blik schuin achter zich wierp. Dietie zat over zijn vragenlijst gebogen. Tokken paste ook niet echt bij haar.

Ze schreef iets. Op zijn papier!

Meester Allard was meestal aardig, soms grappig en vaak streng. Dat kon blijkbaar allemaal tegelijk. Meestal liet hij dit soort dingen even gaan en begon dan kalmerende gebaren te maken. Als dat niet hielp, schreeuwde hij ‘Stop!’

Zo’n schreeuw bleek deze keer hard nodig.

Wat was er toch zo leuk aan kippen dat iedereen ze zo graag nadeed? Het waren stomme beesten. Bijna net zo stom als de meeste kinderen uit groep zeven.

‘Waar ben jij mee bezig?’ fluisterde Bartold, die links naast Gijs zat.

‘Geen idee’, antwoordde Gijs. ‘Wist ik het maar.’

3. Zonder koeien

Er was weleens vaker iemand nieuw bij hen in de klas gekomen. Carola bijvoorbeeld, in groep vier. Of Pieter, in groep zes. De juf of meester kwam dan met de nieuwe binnen en zei iets als: ‘Zo jongens, dit is de nieuwe.’ Meestal stond de nieuwe dan te schuifelen en te wriemelen, met een puddingachtige glimlach op het gezicht. *Let maar niet op mij*, zei die glimlach.

Aan Dietie Romein was niets puddingachtigs te ontdekken geweest. Ze kwam binnen, meester Allard liep achter haar de klas in, en nog voor hij zijn mond had kunnen opendoen, zei ze: ‘Hoi.’ Haar hand ging daarbij omhoog als het stopteken van een motoragent. En iedereen stopte. Met alles. Praten, roepen, pengooien, teentrappen, raamschrijven, alles. Sommigen stopten zelfs met ademhalen. Gijs in elk geval. Even. Niet omdat de nieuwe ademstoppend mooi of leuk was, maar omdat ze zo kalm was. Alsof het haar niks kon schelen dat iedereen naar haar keek en misschien wel van alles over haar dacht. Hoe deed je dat, niks geven om wat iedereen dacht?

Gijs had een tijdlang geprobeerd haar aandacht te trekken. Dan liep hij langs haar met zijn speciale ik-loop-longs-jou-loop, die eigenlijk niet anders was dan zijn gewone loop. Zonder naar haar te kijken, want het moest natuurlijk niet opvallen. Vanuit zijn ooghoeken hield hij haar in de gaten, hij wist altijd waar ze was. Als ze in de buurt kwam, probeerde hij grappig te praten. Hij probeerde zó grappig te praten dat hij niets kon bedenken. Eh want maar en dus hé zo. Meer woorden waren er niet. Maak daar maar eens wat grappigs van.

Op een middag, een maand geleden, botste hij tegen haar op toen hij de supermarkt uit liep terwijl zij juist naar binnen wilde. Hij had een bak champignons, een doos zeebanketbonbons en een literpak appelsap in zijn handen. Het pak viel. Als een baksteen. Voor haar voeten.

‘Zo Evert’, zei Dietie. ‘Boodschapjes voor je ouders?’

Potverdorremedonderkop, ze wist zijn naam niet eens. Erger nog: ze dacht dat hij Evert was. Evert, die slome stengel bleekselderij. Gijs bukte zich en pakte de appelsap op.

Er zat een kreukeldeuk in.

Toen hij naar huis liep nam hij een stevig besluit. Vanaf nu zou hij zich niet meer met Dietie Romein bezighouden. Of liever: hij zou zich evenveel met háár bezighouden als zij met hem. En omdat hij naatje was voor haar, was zij ook naatje voor hem.

En nu dit. Van het ene moment op het andere was hij geen naatje meer, maar belangrijk genoeg om een vragenlijst in te vullen. Wat moest hij daarvan denken? Er stond iets te gebeuren.

Nog even geduld. Na school zou ze zeker weten op hem afstappen om het zaakje uit te leggen.

De bel ging. Dietie pakte haar spullen, wandelde doodgraverskalm de klas uit richting fietsenstalling en verdween.

Ze had zijn vragenlijst niet teruggegeven.

De brievenbus klepperde die middag, om een uur of half zes. Er werd zo vaak wat door de deur gegooid: folders van de doe-het-zelfwinkel, de *Veenholter Koe-rier*, onze-poek-is-zoek-flyers, noem maar op. Er was geen enkele reden om het boek *Amerika in woord en beeld: de negentiende eeuw* weg te leggen en naar beneden te lopen. Gijs was bij het hoofdstuk over de pioniers. Pioniers, dat was nog eens wat. Pioniers waren mensen die dingen deden die nog nooit iemand had gedaan. Eén zo'n ding was bijvoorbeeld in het westen van de Verenigde Staten gaan wonen, terwijl het daar bloedlink was, met overal boze indianenstammen. Trouwens, het was ook wel gemeen. Die indianen woonden daar altijd al en nu moesten ze ineens oprotten. Weg of dood, daar kwam het op neer. Meestal dood.

Het was oneerlijk, zeker weten. Toch stelde Gijs zich graag voor dat hij zelf zo'n pionier was. Dat hij met een roestig geweer de outlaws van zijn land moest schieten,

dat zijn hele familie, vader, moeder, zusje, door bloed-
dorstige indianen werd vermoord, dat het huis in brand
werd gestoken, dat hij toen alleen nog een paard had en
verder niets, en dat hij daarna als cowboy zonder koeien
het land doortrok. Eindeloos zwerfend over de prairies.

In Drenthe had je geen prairies. Je had er dorpen
zoals Veenholten, en af en toe een hunebed. Je had er
bossen, en hier en daar een hei.

‘Gijs, eten!’ Dat was zijn moeder, van beneden. ‘En er
is iets voor je.’

Gijs legde zijn boek weg en liep de trap af, heel
rustig. Zijn moeder had wel vaker ‘iets’ wat niet zo
boeiend bleek te zijn.

‘Hier.’ Ze reikte hem een dubbelgevouwen blaadje
aan, dat met een plakbandje was vastgeplakt. Er stond
Gijs op. Het was duidelijk een blaadje dat slordig uit
een schoolschrift was gescheurd. Zijn schoolschrift. Hij
herkende de rafelrand, vooral bovenaan, waar hij ver-
keerd had gescheurd. Gijs peuterde het plakbandje
voorzichtig los, terwijl er een tornado in zijn buik
woedde. Eindelijk zou hij antwoorden krijgen.

‘Wat is het?’ vroeg zijn moeder.

Zijn vragenlijst was niet ingevuld. Onder aan het pa-
pier stond: *Morgenmiddag drie uur, Eswal 12.*

‘Wat staat er?’ vroeg zijn moeder.

‘O, niks, iets van Evert’, antwoordde Gijs, terwijl hij
het blaadje dubbelvouwde, nog eens en nog eens. Hij
stak het in zijn achterbroekzak.

Waarom loog hij? Het leek nodig. In elk geval beter.
Voor wie of voor wat, dat was nog onduidelijk.

4. Spinnen kijken

Nu wist hij nog niet wat ze van hem wilde. Een hele dag wachten. Waarom had ze niet geschreven: vanavond, zeven uur? Dan had hij de minuten kunnen aftellen, vanaf nu nog maar een stuk of zestig. In plaats daarvan moest hij zich niet alleen door het eten, maar ook door de avond, de nacht en de lange woensdagochtend heen zien te worstelen.

Maar er was ook iets leuks: ze dacht niet meer dat hij Evert heette. Gijs, had ze opgeschreven. Zijn naam.

Misschien moest hij zijn oude hobby weer oppikken: dagboekschrijven. Hij had nu tenminste iets spannends om over te schrijven. Daar was het eerder op stukgelopen.

Na het eten zocht Gijs in de kast op zijn kamer naar het zwarte schrift met de harde kaft dat zijn dagboek was, een halfjaar geleden, toen dagboekschrijven zijn hobby was. Het was op een vrijdag geweest.

Ha, daar was het.

Gijs sloeg het open.

De wonderlijke bijzonderlijke avonturen van Gijs Homan, 11 jaar, 1 maand, 7 dagen en bijna 13 uren oud.

Hij sloeg de bladzijde om.

Profiel van Gijs Homan:

Woonst: Reigerstraat 14, Veenholten, Drenthe, Nederland, Europa, Wereld, Melkweg, Universum, Zwart gat.

Ouders: 2. Vader: Egbert. Werkt op het provinciehuis in Assen. Moeder: Trineke. Werkt in woonzorgcentrum Zonnestraat.

Zusjes: 1. Marloes.

Huisdieren: 1. Klompje.

Vrienden: Heleboel.

Hobby's: Dagboekschrijven. Films over de natuur. Soms de natuur zelf. Spinnen kijken. De oertijd. Postzegels uit Republiek Kiribati.

Dat laatste was toen al een tijdje geen hobby meer, maar Gijs had het opgeschreven voor het geval iemand over honderd jaar zijn dagboek zou vinden en zou denken: goh, postzegels verzamelen uit de Republiek Kiribati, wat bijzonder.

Op de volgende bladzijde begon het echt.

Vandaag naar school geweest. Juf Gertie had hoofdpijn en we moesten stil zijn. Dat deed iedereen behalve Lars en Ricardo. Na school met Evert naar de winkel geweest, want hij moest boodschappen doen. Stratego gespeeld op Everts kamer. Naar huis. Aardappels gegeten, gehaktbal, bloemkool met wit sausje. Het sausje was wel lekker. Bloemkool is vooral geschikt voor seriemoordenaars om

dolksteken op te oefenen. In dagboek geschreven. Nog steeds in dagboek aan het schrijven.

Gijs sloeg de bladzijde om. Niks meer.

Dat kwam zo: hij woonde in een gewoon huis, tweewonder-een-kap, in een doodgewone straat in het gewoonste dorp van het land, met gewone ouders die allebei het gewoonste werk deden dat je maar kon verzinnen, met een zusje zoals iedereen er wel een had. Zijn school was gewoon. Aan zijn vrienden was niks bijzonders te ontdekken, het waren gewoon Evert, Bartold, Jans en nog wat van die jongens.

Er was geen probleem. Misschien was dat wel het probleem. Maar je kon natuurlijk moeilijk naar problemen gaan zitten verlangen omdat je dan iets in je dagboek te schrijven had. Zul je net zien: had je ze eindelijk, wilde je ze niet.

Hij sloeg zijn dagboek dicht, gooide het in de kast en liep naar de badkamer. Was er iets anders aan hem vandaag, dat hij Dietie was opgevallen? Hm, niets te zien, een gewoon gezicht. Hopelijk bleef dat zo. Hij had wel eens foto's van zijn vader gezien toen die jong was, tjonge, wat een pukkels. Dan was je mooi de banaan, als je daar last van had. Maar ach, misschien was zijn vader niet eens zijn échte vader. Het viel nog te bezien. Je kon nooit weten wat je moeder precies had gedaan, zo veel jaar geleden, en wat voor buitenlandse prins, Texaanse oliebaron of profvoetballer daarbij betrokken was geweest.

De avond, de nacht, de ochtend, ze gingen allemaal voorbij alsof er niets aan de hand was. Ze duurden hooguit langer dan anders. Het enige opvallende was dat Dietie geen aandacht voor hem had, de hele woensdagochtend niet. Alsof ze totaal geen briefje bij hem door de bus had gegooid met daarop: Morgenmiddag drie uur, Eswal 12.

Was het briefje wel voor hem bedoeld? Had ze hem niet wéér verward met iemand anders? Je zou verwachten dat er iets aan haar te merken was. Maar nee. Niet één seconde was er een blik waaruit iets geheims sprak, een wij-weten-iets-wat-niemand-weet-blik. Er was niet eens een gewone blik.

Ineens werd het toch nog tegen drieën.

5. Bavianenkreet

Hier was het, Eswal 12. Gijs liep het paadje op naar de voordeur. Achter het zijraam van het buurhuis stond een oude vrouw. Ze zwaaide. Gijs stak kort zijn hand omhoog. Het gekreukelde besje had waarschijnlijk niks beters te doen dan de hele dag kijken of er iemand langskwam, in de hoop even te kunnen zwaaien. Heel anders dan Gijs, die wél iets beters te doen had. Hij ging naar Dietie.

Dietie Romein.

Ze wilde iets van hem en hij ging horen wat dat was. Er was NIETS interessanter te bedenken, op de hele wereld niet.

Toen Gijs zijn vinger naar de bel bracht, zwaaide de voordeur open. Daar stond ze. Dietie. De echte. Met hém erbij, ervoor, ertegenover.

‘Je bent op tijd’, was haar begroeting.

Gijs liep achter haar aan het huis in. Ze ging meteen de trap op. ‘Is er niemand thuis?’ vroeg hij.

‘Ik ben thuis’, antwoordde Dietie.

Gijs zag haar gezicht niet, omdat ze voor hem liep, maar wel haar achterkant. Die achterkant zei: doe even wat slimmer jongetje, anders sta je zo weer buiten.

Het was een klein huis, dat was van binnen nog duidelijker dan van buiten. Er waren drie deuren op de overloop. Eén daarvan was van de badkamer, dat zag je aan zo'n wit-rood-wisselding. Dietie duwde een andere deur open en ging naar binnen.

Gijs stapte achter haar aan alsof hij nooit anders deed. Terwijl maar dus. Een meisjeskamer, hij was nog nooit op een meisjeskamer geweest. Die van Marloes telde niet. Marloes was geen meisje, maar een zusje.

Het was een opgeruimde kamer. Er stond een bed, een dikke stoel, een bijna leeg bureau, een oude schemerlamp en een grote kast met laden en deuren. Er hing een poster van een kudde pony's die met wapperende manen door opspattend water renden. Er waren kleine kastjes vol boeken en een hele dierentuin aan knuffels: een roze dinosaurus, een paarse neushoorn, een groen-geel-zwarte wurgslang, een oranje tijger, een gele aap en nog veel meer. Raar, al die zoet kijkende knuffels bij een meisje als Dietie. Je zou eerder *action figures* verwachten, bokshandschoenen, misschien een jachtuitrusting.

Opeens zag hij Dietie kijken.

'Alles gezien?' vroeg ze.

Gijs trok zijn onderkaak omhoog, want die had naar beneden gehangen, en knikte.

'Ga zitten', zei Dietie. Zelf plofte ze op haar bed.

Gijs ging voorzichtig zitten in de dikke stoel. Niet te uitbundig doen, gewóón. Ze moest niet denken dat het heel bijzonder was om hier te zijn. Ze moest ook niet denken dat hij popelde om te weten wat ze van hem wilde. Zo belangrijk was het allemaal niet. Al duurde het uren voor ze iets vertelde, hij ging er mooi niet naar vragen.

‘Misschien mag je lid worden van de geheime club’, zei Dietie.

Achterovervallen kon niet, daar was de leuning te dik voor.

‘Misschien’, herhaalde Dietie met veel nadruk. ‘Niet zeker.’

‘Maar ik... Hè, waarom? Wat voor club?’

‘Dat is geheim’, zei Dietie. ‘Ik kan er niks over zeggen.’

‘Maar hoe weet ik dan of ik het wil?’

‘Het gaat erom of wij jóú willen.’

‘Waar hangt dat dan van af?’

‘Eerst van je antwoorden op de vragenlijst. Je hebt geen tien gescoord. Eerder een zesje of een zeven. Maar dat is dus goed genoeg voor de volgende stap.’

‘Wat voor stap?’

‘Dat je hier bent.’

Het was stil. Dietie keek naar Gijs. Gijs keek naar de rennende pony's en af en toe naar Dietie. Hij kon toch niet zomaar ‘ja’ zeggen tegen een club als hij niet eens wist wat voor club het was? Aan de andere kant: maakte het een rambam uit wat voor club het was?

Ze wilden hém erbij. Zé, van de club. Hém, Gijs Homan.

‘Wie zitten er nog meer in?’ vroeg hij.

Dietie stootte een bavianenkreet uit. ‘Dat zou je wel willen weten. Dat zou iederéén wel willen weten. Vergeet het maar, je moet eerst slagen voor de testen.’

‘Maar... ik moet toch iets weten?’

‘Nee hoor. Je moet niks. Je hóéft niet mee te doen. Je bent vrij om te gaan, ik hou je niet gevangen.’

Het rottige was: dat deed ze dus wel. Niet dat de deur op slot zat, maar Gijs kon onmogelijk weglopen. Hoe zou hij dat kunnen?